

Arrest

nr. 215 240 van 16 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)", genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers in Italië internationale bescherming, zijnde de vluchtelingenstatus, verkregen en niets in verzoekers hun administratief dossier er op wijst dat zij in Italië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van een terugkeer naar daar.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen concrete en valabele elementen bijbrengen die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen. Verzoekers beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij de betreffende vaststellingen van de commissaris-generaal geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers stellen dat: "Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat hun leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.", merkt de Raad op dat een verwijzing naar het feit dat hun leven in Afghanistan in gevaar zou zijn, derhalve in geen geval dienstig is daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissingen.

Verzoekers stellen dat: "Ter zake dient te worden benadrukt dat inderdaad mee moesten werken met de verwerende partij en dat zij alles uit de doeken moesten doen. In die zin wensen zij thans hun spijt betuigen en wensen zij te verklaren dat het standpunt van de verwerende partij volledig correct is. Verzoeker voegen aan dit verzoekschrift een verklaring van tweede verzoeker toe waarbij hij uiteenzet in welke omstandigheden zij in Italië verbleven en waarom ze uiteindelijk Italië hebben verlaten. (stuk 2 verzoekers) Uit verklaringen van tweede verzoeker blijkt dat dat hun levensomstandigheden in Italië onmenselijk waren ten gevolge van verschillende elementen, waaronder het gegeven dat verzoekers na hun erkenning als vluchteling niet meer genoten van de materiële hulpverlening en dat zij plotseling voor zichzelf moesten instaan." Verzoekers geven nu toch toe over internationale bescherming in Italië te beschikken zoals eerder werd vastgesteld door de commissaris-generaal. Het document "Verklaring tweede verzoeker", gevoegd aan hun verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissingen.

Met betrekking tot de verwijzing in hun verzoekschrift naar verschillende rapporten, merkt de Raad op dat een dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in Italië, waar zij internationale bescherming genieten, werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad onderstreept verder dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De Raad wijst erop dat verzoekers de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken. Verzoekers hun basisrechten als persoon die internationale bescherming genieten, zijn gegarandeerd. Hun levensomstandigheden kunnen geenszins worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekers maken aldus niet in concreto aannemelijk dat de bescherming die hen in Italië wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 november 2018, voeren verzoekende partijen aan dat dient onderzocht te worden welke feiten zij aangehaald hebben om internationale bescherming te bekomen in Italië. Voorts wijzen verzoekende partijen er op dat hun vader/dochter in België verblijven en dat in dit geval de eenheid van gezin moet in rekening gebracht worden. Voorts merken verzoekende partijen nog op dat hun verblijf in Italië tragisch was.

Verzoekende partijen halen aan dat dient onderzocht te worden welke feiten zij aangehaald hebben om internationale bescherming te bekomen in Italië.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de beslissingen getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”* heeft genomen aangezien verzoekende partijen reeds de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Italië.

De commissaris-generaal heeft onderzocht of verzoekende partijen elementen hebben aangebracht waaruit blijkt dat zij zich in Italië niet meer zouden kunnen beroepen op de reeds verkregen internationale bescherming, *in casu* de vluchtelingenstatus, wegens het eventueel bestaan in Italië van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Italië heeft hun verzoek om internationale bescherming ten aanzien van hun land van herkomst, *in casu* Afghanistan, onderzocht en hen de vluchtelingenstatus toegekend, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht hun verzoek om internationale bescherming onderzocht ten aanzien van Italië en terecht niet onderzocht welke feiten zij aangehaald hebben om internationale bescherming te bekomen in Italië.

Voorts wijzen verzoekende partijen er op dat hun vader/dochter in België verblijven en dat in dit geval de eenheid van gezin moet in rekening gebracht worden. De Raad wijst er op dat verzoekende partijen omwille van de door hen aangevoerde problemen reeds de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Italië.

Dienvolgens kan het principe van eenheid van gezin niet dienstig door verzoekende partijen worden ingeroepen teneinde in hun hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat hun verblijf in Italië tragisch was, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 november 2018 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijken verzoekende partijen geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS